

Warszawa, dnia 22 września 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 683/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

protokolant: Monika Zarzycka

4. przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia oraz oskarżyciela posiłkowego M. K.

po rozpoznaniu dnia 22 września 2022 r.

5. sprawy D. B., syna K. i Z., ur. (...) w R.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 156 § 2 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 19 listopada 2021 r. sygn. akt II K 12/18

11. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adv. E. R. kwotę 516,60 złotych, obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 683/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>		
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2021 roku, sygn. akt II K 12/18		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. B.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 520
2.1.1.2.	D. B.	Nie jest karany	Aktualna karta karna	k. 521
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczane.		

		Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna karta karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczane. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
1.1.6. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Naruszenie art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie wniosków wprost wynikających z uznanych za wiarygodne dowodów, które potwierdzają brak winy oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu, a to w postaci:</p> <p>1. Opinii biegłego W. P., w których biegły wskazał, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie pokrzywdzonego; - pokrzywdzony widział cofający ciągnik, a czas cofania był na tyle długi, że miał on możliwość uniknięcia wypadku; - oskarżony nie miał możliwości uniknięcia wypadku; - brak kamizelki odbłaskowej mógł utrudniać dostrzeżenie pokrzywdzonego przez oskarżonego <p>2. Ustnej opinii biegłego W. M., w której biegły wskazał, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jeżeli oskarżony włączył sygnał dźwiękowy, to mógł 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
-------------	--	---	--	--

w ten sposób zastąpić bezpośrednią widoczność uznając, że tym samym sygnalizuje zamiar cofania;

- jeżeli pokrzywdzony poruszał się w kierunku toru ruchu ciągnika kierowanego przez oskarżonego, to powinien to oskarżonemu sygnalizować;

- kiedy oskarżony jeździł ciągnikiem, to pokrzywdzony nie powinien być w ogóle się przemieszczać;

- pokrzywdzony nie był odpowiednio ubrany, co miało wpływ na dostrzeżenie go przez oskarżonego.

A ponadto naruszenie art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez:

1. pominięcie uznanego za wiarygodny dowodu z opinii (...), zgodnie z którą pokrzywdzony w momencie wypadku miał co najmniej od ok. 1,1 do 2,1 promila alkoholu we krwi, co stanowi okoliczność obciążającą pokrzywdzonego, gdyż zgodnie z

	<p>opinią biegłego W. P., stan nietrzeźwości M. K. miał wpływ na jego zdolności psychomotoryczne;</p> <p>2. pominięcie zeznań świadków M. W., M. T., J. P., B. N. i T. K., z których wynika, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pokrzywdzony w znacznym stopniu przyczynił się do zajścia inkryminowanego zdarzenia; - oskarżony podczas cofania korzystał z sygnalizacji dźwiękowej; - oskarżony pomagał pokrzywdzonemu w opiece medycznej oraz udzielał mu pomocy w innych sprawach życiowych; 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy, wydając zaskarżony wyrok, oparł się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku</p>				

postępowania, co
następnie w
należyty,
szczegółowy sposób
uzasadnił, wobec
czego nie doszło do
naruszenia
wskazanych przez
obrońcę
oskarżonego
przepisów
postępowania.

Rację ma co
prawda apelujący, że
z opinii biegłego
W. P. wynika,
iż M. K. swoim
nieodpowiednim
zachowaniem,
poważnie naruszając
reguły ostrożności, w
bezpośredni sposób
doprowadził do
przedmiotowego
wypadku, to jednak
w opinii
uzupełniającej
jednoznacznie
wypowiedział się
co do oczywistego
nieprawidłowego
zachowania
kierującego. Nie
budzi żadnych
wątpliwości, że
pokrzywdzony nie
zachował
odpowiedniego
dystansu w stosunku
do ciągnika, którym
poruszał się
oskarżony, nie
zwracał uwagi na
obrane przez D. B.
tor ruchu, nie był
ubrany w kamizelkę
odblaskową, a
ponadto znajdował
się w stanie

nietrzeźwości, co wpłynęło na jego zdolności psychomotoryczne. Wbrew jednakże twierdzeniom skarżącego, powyższe okoliczności zostały dostrzeżone i odpowiednio uwzględnione przez sąd I instancji, co wprost wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Zauważyć należy, że obrońca oskarżonego, powołując się na opinie biegłych W. P., W. M. wybiórczo odnosi się wyłącznie do okoliczności przemawiających na korzyść D. B., podczas gdy ze sporządzonych przez ww. opinii pisemnych i ustnych wprost wynika, że zachowanie M. K. do zajścia inkryminowanego zdarzenia nie usprawiedliwia zachowania oskarżonego, który manewr cofania wykonał w sposób nieprawidłowy, sprzeczny z obowiązującymi przepisami, bez zachowania należytych reguł ostrożności.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 - Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, w tym sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu oraz upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku, sygn. akt III KK 343/14, wskazał przy tym, że "kierujący pojazdem ma obowiązek obserwowania jezdni, zarówno przed przystąpieniem do wykonania tego manewru, jak i cały czas w czasie jego trwania, aż do zakończenia, zaś każda interpretacja zawężająca ten okres obserwacji jest nieuprawniona". D. B. zdawał sobie sprawę, że na terenie placu budowy, w niedalekiej odległości, znajduje

się jego
współpracownik –
M. K.. Przystąpienie
przez podsądnego -
zawodowego
kierowcę - do
wykonywania
manewru cofania
oraz kontynuację
owego manewru w
sytuacji, w której
nie był on w
stanie dokładnie
zlokalizować, gdzie
znajduje się M. K.,
uznać należy za
jaskrawe naruszenie
reguł ostrożności,
bezpośrednio
narażające
pokrzywdzonego na
niebezpieczeństwo.
Przywołany powyżej
przepis wprost
stanowi, że w
razie trudności w
osobistym
upewnieniu się,
czy za pojazdem
znajduje się jakaś
przeszkoda,
kierujący
obowiązany jest
zapewnić sobie
pomoc innej osoby.
Jeżeli widoczność
oskarżonego w
pojeździe była
utrudniona,
powinien on zatem
bądź wysiąść i
osobiście upewnić
się, gdzie znajduje
się pokrzywdzony,
bądź też poprosić o
pomoc osobę trzecią.
Nie uczyniwszy
powyższego, D.
B. w oczywisty
sposób przyczynił

się do zajścia przedmiotowego zdarzenia, przy czym pomiędzy naruszeniem przez niego reguł ostrożności a skutkiem w postaci wypadku istnieje adekwatny związek przyczynowy. Stwierdzić należy ponadto, że użycie przez oskarżonego sygnalizacji dźwiękowej w żaden sposób nie zwalnia go z obowiązku zachowania należytej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania, a zwłaszcza nie usprawiedliwia cofania pomimo braku bezpośredniej widoczności przestrzeni za pojazdem. Nieprawidłowe zachowanie samego pokrzywdzonego nie było przy tym przez Sąd Rejonowy negowane ani pominięte, jednakże nie może ono w żadnym razie usprawiedliwiać zaniedbań, których dopuścił się podsądny. Jeżeli w chwili manewru cofania nie widział pokrzywdzonego w bezpiecznym miejscu co gwarantowało brak kontaktu

przemieszczającej się, ciężkiej maszyny ze współpracującą osobą pieszą nie miał prawa go wykonać. Skoro doszło do uderzenia to znaczy nie widział gdzie jest pokrzywdzony i nie miał pełnej widoczności do tyłu. Sugestia obrony, że zachowanie pokrzywdzonego było celowe by wtargnąć pod koła pojazdu i narazić się na utratę zdrowia jest całkowicie nie do zaakceptowania, nie ma bowiem żadnego oparcia w zgromadzonym materiale. Słusznie zatem sąd I instancji uznał, że D. B. zrealizował swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 156 § 2 k.k.

Podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności związane z zachowaniem podsądnego po zajściu inkryminowanego zdarzenia nie mają wpływu na ocenę, czy zrealizował on znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego. Pomaganie pokrzywdzonemu w

<p>opiece medycznej oraz w innych sprawach życiowych miało wpływ na wysokość wymierzonej D. B. kary, co wprost wynika z treści uzasadnienia wyroku sądu I instancji. W zakresie oceny sprawstwa i winy oskarżonego okoliczności te uznać należy jednakże za nieistotne.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać</p>			

należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegająca na naruszeniu art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez błędną, dowolną, wybiórczą oraz pozostającą w sprzeczności z zasadą in dubio pro reo ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.</p> <p>Szczegółowo zarzut opisany w apelacji na k. 486v. - 488.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W ocenie sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia wskazanych przez apelującego przepisów postępowania.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności</p>			

innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). W ocenie Sądu Okręgowego, warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środку odwoławczym

prezentuje własne
oceny i krytykę ocen
dokonanych przez
sąd I instancji,
nie upoważnia do
automatycznego
uznania, że
zaskarżone
orzeczenie jest
wadliwe.

Zdaniem Sądu
Okręgowego, sąd I
instancji prawidłowo
ocenił zgromadzony
w przedmiotowej
sprawie materiał
dowodowy. Trafnie
zwrócił uwagę Sąd
Rejonowy na
dostosowywanie
przez D. B.
składanych
wyjaśnień do
wyników
postępowania
dowodowego,
przede wszystkim
do treści opinii
biegłego W. M.,
w ten sposób, aby
w jak największym
stopniu umniejszyć
swoją winę. Trudno
uznać za wiarygodne
depozycje
oskarżonego w
sytuacji, gdy w
odpowiedzi na
pozostały materiał
dowodowy
zgromadzony w
sprawie ulegają
one w toku
postępowania
istotnym zmianom.
Prawidłowo sąd I
instancji zwrócił
także uwagę na
nielogiczność i

chaotyczność linii obrony, co dokładnie opisał w treści swojego uzasadnienia.

Argumentacja obrony, że oskarżony nie złożył sprzecznych wyjaśnień jest konstrukcją zupełnie nielogiczną, gdyż istocie wypowiedzi oskarżonego dotyczą tego samego przedmiotu co do ustaleń umiejscowienia pokrzywdzonego w czasie pracy oskarżonego a przedstawiają odmienne stany faktyczne.

Jednocześnie oskarżonemu nie sposób przypisać niezdolność do podjęcia prawidłowego rozumowania i logicznego odpowiadania na pytania w sytuacji kiedy skorzystał świadomie z prawa do składania wyjaśnień.

Zasadnie sąd I instancji dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego wyłącznie w zakresie, w jakim znajdują one odzwierciedlenie w pozostałym, pozytywnie zweryfikowanym,

materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. W pozostałym zakresie depozycje te słusznie uznane zostały za niewiarygodne konfabulacje. Obrona natomiast zbyt dużą wagę przywiązuje do tych depozycji przy budowaniu własnej wersji zdarzenia. Raz jeszcze podkreślić należy, że M. K., który znajdował się w stanie nietrzeźwości oraz przemieszczał się po terenie placu budowy nie zważając na tor poruszania się pojazdu kierowanego przez oskarżonego, istotnie swoim zachowaniem miał bezpośredni wpływ na zajście inkryminowanego zdarzenia, na co wprost wskazują niebudzące wątpliwości, rzetelne i wiarygodne opinie biegłych. Ani jednakże konfabulacje M. K., który jako oskarżyciel posiłkowy starał się przedstawić siebie i swoje zachowanie w jak najkorzystniejszym

świetle, ani jego nieodpowiednie zachowanie nie mogą podważyć słusznych wniosków wywiedzionych przez Sąd Rejonowy na podstawie kompleksowo zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, z których to wniosków jednoznacznie wynika, że D. B., poważnie naruszając obowiązujące go reguły ostrożności, zrealizował swoim zachowaniem znamiona czynu zabronionego z art. 156 § 2 k.k.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez sąd I instancji art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy przede wszystkim, że jak zasadnie podnosi się w orzecznictwie, "zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście powziął niedające się usunąć wątpliwości, jednak nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy

zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do zgromadzonego materiału dowodowego i wymowy poszczególnych dowodów. Jeżeli poczynione ustalenia faktyczne uzależnione są od obdarzenia wiarą tej, czy innej grupy dowodów, nie wchodzi w rachubę naruszenie reguły in dubio pro reo" (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2021 roku, sygn. akt II AKa 186/21). Jak już zostało wcześniej wskazane, Sąd Rejonowy zgromadził w przedmiotowej sprawie kompletny materiał dowodowy, który następnie ocenił w sposób prawidłowy, zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k. W efekcie nakreślony został jasny, jednoznaczny stan faktyczny niniejszej sprawy, z którego dobitnie wynika, że D. B. istotnie zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu zabronionego. Wobec powyższego, zdaniem Sądu

Okręgowego, sąd I instancji słusznie nie dopatrzyl się w niniejszej sprawie niedających się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego			
Wniosek			
Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.			
Lp.	Zarzut		
3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za	# zasadny	

	<p>podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym i bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony wykonując manewr cofania nie zachował należytej ostrożności, wskutek czego najechał na pokrzywdzonego, podczas gry z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony wykonując manewr cofania zachował należytą ostrożność, a bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe zachowanie pokrzywdzonego, który nie zachował należytej ostrożności i znalazł się za tyłem ciągnika w miejscu, w którym oskarżony nie miał możliwości dostrzeżenia go podczas wykonywania manewru cofania.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie Sądu Okręgowego, ustalenia faktyczne</p>				

poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą wątpliwości.

Zauważyć należy, że "błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7)" (Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 października 2013 roku, sygn. akt IV Ka 713/13). W niniejszej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy, gromadząc materiał dowodowy i dokonując jego oceny, dopuścił się błędu faktycznego rozumianego w przytoczony powyżej sposób, co stanowiło przedmiot dokładniejszych rozważań we

wcześniejszych
częściach
niniejszego
uzasadnienia.

Raz jeszcze, z całą stanowczością podkreślić należy, że jeżeli oskarżony nie miał możliwości dostrzeżenia pokrzywdzonego podczas cofania, to powinien zaniechać wykonywania tego manewru i upewnić się, gdzie dokładnie znajduje się M. K.. Brak dostatecznej widoczności rodzi konieczność dochowania wszelkich starań w celu upewnienia się, czy za pojazdem nie znajduje się żadna przeszkoda (art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 - Prawo o ruchu drogowym). Nadto wiedząc, że pokrzywdzony porusza się bez kamizelki odblaskowej wymagana było od oskarżonego przeanalizowanie zwiększającego się ryzyka i podjęcie wyższych niż standardowe środków ostrożności. W tym procesie wykonania zlecanej pracy oskarżony zabezpieczony był

<p>kabiną pojazdu zaś pokrzywdzony poruszając się pieszo i mający pracować w jego pobliżu winien być szczególnie chroniony przed działaniem sił mechanicznych, których rozmiar z istoty już generował niebezpieczeństwa dla znajdujących się w bezpośredniej bliskości osób. Niedbałe postępowanie oskarżonego bez wątpienia stanowi poważne naruszenie reguł szczególnej ostrożności skutkiem czego był wypadek i obrażenia ciała pokrzywdzonego. Ustalone zachowanie pokrzywdzonego nie eliminuje możliwości przypisania tego skutku oskarżonemu z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu sądu rejonowego jak i podanych w niniejszym.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na powyższe rozważania, wniosek obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadny.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 listopada 2021 roku, sygn. akt II K 12/18		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Podniesiona w apelacji argumentacja obrońcy oskarżonego nie mogła podważyć słusznych i prawidłowo uzasadnionych wniosków wywiedzionych przez Sąd Rejonowy. Z tego względu, zarzuty skarżącego uznano za niezasadne, a wyrok utrzymano w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. E. R. kwotę 516, 60 złotych, obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu jako pełnomocnik w instancji odwoławczej oraz podatek VAT. Wysokość opłaty ustalono na podstawie § 17 ust. 2 pkt. 4 w zw. z § 17 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez	

Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zgodnie z którym opłata za reprezentowanie pełnomocnika posiłkowego przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynosi 420 złotych. Powyższą kwotę należało następnie, zgodnie z § 4 ust. 3 ww. Rozporządzenia, podwyższyć o kwotę podatku VAT.

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z art. 624 § 1 k.p.k., sąd może zwolnić oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną,

	<p>majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności przedmiotowej sprawy, zwłaszcza wysokość nawiązki orzeczonej przez sąd I instancji od D. B. na rzecz pokrzywdzonego oraz wysokość kosztów sądowych częściowo zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, uzasadniały zwolnienie podsądnego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obróńca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	wyrok w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana